

NORSK LOVTIDEND

Utgitt etter offentlig tiltak ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 19	Utgitt 27 mars	1942
	Innhold.	Side
Skr.	om vedtekter for bruk av jordlovens § 55 overfor innbyggdsboende i Kvenvær	225
»	om do. for do. i Eidsberg	226
»	om do. for do. i Råde	228
»	om do. for do. i Ørland	229
»	om do. for do. i Egge	230
»	om gjennomføring av husleieloven i Gran	231
»	om tvungen avståelse av bruksrett til husrom i Søgne	231
»	om do. av do. i Hof, Vestfold fylke	231
»	om tilleggsbestemmelser for Oslo til brannlovens §§ 8 og 15	231
»	om tvungen avståelse av bruksrett til husrom i Svelvik	232
»	om do. av do. i Strømm	232
Lov	om formuesinnndraging på grunn av folkefiendtlig og statsfiendtlig virksomhet	232
»	om rederyrket	233
»	om endringer i lov om helseråd m. v. av 16 mai 1860	234
»	om tillegg til lov av 26 juli 1912 om utførelsen av de offentlige legeforretninger	236
»	om offentlige slaktehus, offentlig kjøttkontroll m. v. ...	237
»	om lån til eiere av rekvirerte fiskefartøyer	243
»	om kystlosformidling	244
Midlert.	lov om sikring av landets forsyning med livsfornødenheter og andre varer	244
Lov	om avgift ved innførsel og fremstilling av tekstilvarer ..	245
Forordn.	om avgift ved fremstilling av tekstilvarer ..	246
»	om avgift ved innførsel av visse varer fremstilt av tekstilspinnestoffer	247
»	om tillegg til fiskereglene for Takvatnvassdraget i Balsfjord m. v.	248
»	om effekterstatning til loser og losgutter	249
Skr.	om bygningslovens anvendelse for strøket ved Alvdal jernbanestasjon	249
Rettelse		249

Skrivelse fra Landbruksdepartementet.

10 mars.

Herved stadfestes de av Kvenvær herredsting, Sør-Trøndelag fylke, 3 februar 1942 fastsatte vedtekter for bruk av § 55 i lov av 22 juni 1928 om ordning av visse jordspørsmål overfor innbyggdsboende eiere av jordbruk.

Vedtektene lyder så:

§ 1. Finnes jordbruk tilhørende innbyggdsboende å være i vanhevd, kan jordstyret etter forutgående innhentet sam-

10 mars. tykke av Landbruksdepartementet og overensstemmende med hva derom er bestemt i lov av 22 juni 1928 om ordning av visse jordspørsmål, dens § 55, gi eieren pålegg om å bringe bruket opp i forsvarlig hevd. Bedømmelsen av hvorvidt vanhevd i lovens forstand kan sies å være til stede, må skje under tilbørlig hensyn til jordas beliggenhet og skikkethet for dyrking samt til om brukets drift sammenlignet med hva det antas å være gjennomsnittet for tilsvarende jord i herredet, må sies å være i vesentlig grad dårlig skjøttet.

§ 2. Vedkommende jordbruk skal på forhånd befares av det samlede jordstyre. Eieren skal gis et passende varsel om befaringen, og han har adgang til å være til stede under denne. Før jordstyret utferdiger sitt pålegg, skal han gis anledning til å uttale seg. Deretter blir departementets samtykke å innhente.

§ 3. Før sånt pålegg gis, skal forholdet søkes ordnet i minnelighet ved at jordstyret henstiller til eieren å iverksette de arbeid det mener bør foretas for å bringe jorda i forsvarlig hevd.

Jordstyret skal i pålegget til eieren påpeke manglene ved brukets drift og fastsatte de arbeid som skal utføres for å bringe jorda i forsvarlig hevd.

§ 4. Til å etterkomme pålegget skal det settes eieren en rimelig frist hvis lengde blir å avpasse etter arten og omfanget av de arbeid som skal utføres. Så vel under fastsettelsen av disse som av fristen, skal det tas tilbørlig hensyn til eierens økonomiske stilling og personlige arbeidsevne.

§ 5. For overtredelse av pålegget fastsetter jordstyret en årlig løpende tvangsmulkt som blir å beregne fra den tid eieren får meddelelse om den og forfaller til betaling hvert år, dog ikke i noe tilfelle før utløpet av den frist som er satt for utførelsen av det pålagte arbeid.

§ 6. Mulkten fastsettes og forkynnes for eieren samtidig med pålegget om arbeidets utførelse. Ved fastsettelsen av dens størrelse skal jordstyret nøkternt prøve alle omstendigheter som kan antas å influere på den. Særlig må hensyn tas til eierens økonomiske evne.

Mulkten må ikke i noe tilfelle overstige kr. 1 000 pr. år. Den inndrives og avsettes overensstemmende med hva derom er bestemt i lovens § 54.

11 mars.

Skrivelse fra Landbruksdepartementet.

Herved stadfestes de av Eidsberg herredsting, Østfold fylke, 15 januar 1942 fastsatte vedtekter for bruk av § 55 i lov av 22 juni 1928 om ordning

av visse jordspørsmål overfor innabygds- 11 mars.
boende eiere av jordbruk.

Vedtektene lyder så:

§ 1. Finnes jordbruk tilhørende innabygdsboende å være i vanhevd, kan jordstyret etter innhentet samtykke av Landbruksdepartementet og overensstemmende med hva derom er bestemt i lov av 22 juni 1928 om ordning av visse jordspørsmål, dens § 55, gi eieren pålegg om å bringe bruket opp i forsvarlig hevd.

Bedømmelsen av hvorvidt vanhevd i lovens forstand kan sies å være til stede må skje under tilbørlig hensyn til jordas beliggenhet og skikkethet for dyrking samt til om brukets drift, sammenlignet med hva det antas å være gjennomsnittet for tilsvarende jord i herredet, må sies å være i vesentlig grad dårlig skjøttet.

§ 2. Vedkommende jordbruk skal på forhånd befares av det samlede jordstyre. Eieren skal gi et passende varsel om befaringen og han har adgang til å være til stede under denne. Før jordstyret utferdiger sitt pålegg, skal han gis anledning til å uttale seg. Deretter blir departementets samtykke å innhente.

§ 3. Før sånt pålegg gis, skal forholdet søkes ordnet i minnelighet ved at jordstyret henstiller til eieren å iverksette de arbeid det mener bør foretas for å bringe jorda i forsvarlig hevd.

Jordstyret skal i pålegget til eieren påpeke manglene ved brukets drift og fastsette de arbeid som skal utføres for å bringe jorda i forsvarlig hevd.

§ 4. Til å etterkomme pålegget skal det settes eieren en rimelig frist, hvis lengde blir å avpasse etter arten og omfanget av de arbeid som skal utføres. Så vel under fastsettelsen av disse som av fristen skal det tas tilbørlig hensyn til eierens økonomiske stilling og personlige arbeidsevne.

§ 5. For overtredelse av pålegget fastsetter jordstyret en årlig løpende tvangsmulkt som blir å beregne fra den tid eieren får meddelelse om den og forfaller til betaling hvert år, dog ikke i noe tilfelle før utløpet av den frist som er satt for utførelsen av de pålagte arbeid.

§ 6. Mulkten fastsettes og forkynnes for eieren samtidig med pålegget om arbeidets utførelse. Ved fastsettelsen av dens størrelse skal jordstyret nøkternt prøve alle omstendigheter som kan antas å influere på den. Særlig må hensyn tas til eierens økonomiske evne.

Mulkten må ikke i noe tilfelle overstige kr. 1 000 pr. år. Den inndrives og avsettes overensstemmende med hva derom er bestemt i lovens § 54.

11 mars. Skrivelse fra Landbruksdepartementet.

Herved stadfestes de av Råde herredsting, Østfold fylke, 20 februar 1942 fastsatte vedtekter for bruk av § 55 i lov av 22 juni 1928 om ordning av visse jordspørsmål overfor innabygdsboende eiere av jordbruk.

Vedtektene lyder så:

§ 1. Finnes jordbruk tilhørende innabygdsboende å være i vanhevd, kan jordstyret etter forut innhentet samtykke av Landbruksdepartementet og overensstemmende med hva derom er bestemt i lov av 22 juni 1928 om ordning av visse jordspørsmål, dens § 55, gi eieren pålegg om å bringe bruket opp i forsvarlig hevd.

Bedømmelsen av hvorvidt vanhevd i lovens forstand kan sies å være til stede må skje under tilbørlig hensyn til jordas beliggenhet og skikkethet for dyrking samt til om brukets drift sammenlignet med hva det antas å være gjennomsnittet for tilsvarende jord i herredet, må sies å være i vesentlig grad dårlig skjøttet.

§ 2. Vedkommende jordbruk skal på forhånd befares av det samlede jordstyre. Eieren skal gis et passende varsel om befaringen og han har adgang til å være til stede under denne. Før jordstyret utferdiger sitt pålegg, skal han gis anledning til å uttale seg. Deretter blir departementets samtykke å innhente.

§ 3. Før sånt pålegg gis, skal forholdet søkes ordnet i minnelighet ved at jordstyret henstiller til eieren å iverksette de arbeid det mener bør foretas for å bringe jorda i forsvarlig hevd.

Jordstyret skal i pålegget til eieren påpeke manglene ved brukets drift og fastsette de arbeid som skal utføres for å bringe jorda i forsvarlig hevd.

§ 4. Til å etterkomme pålegget skal det settes eieren en rimelig frist, hvis lengde blir å avpasse etter arten og omfanget av de arbeid som skal utføres. Så vel under fastsettelsen av disse som av fristen skal det tas tilbørlig hensyn til eierens økonomiske stilling og personlige arbeidsevne.

§ 5. For overtredelse av pålegget fastsetter jordstyret en årlig løpende tvangsmulkt som blir å beregne fra den tid eieren får meddelelse om den og forfaller til betaling hvert år, dog ikke i noe tilfelle før utløpet av den frist som er satt for utførelsen av de pålagte arbeid.

§ 6. Mulkten fastsettes og forkynnes for eieren samtidig med pålegget om arbeidets utførelse. Ved fastsettelsen av dens størrelse skal jordstyret nøkternt prøve alle omstendig-

heter som kan antas å influere på den. Særlig må hensyn tas 11 mars.
til eierens økonomiske evne.

Mulkten må ikke i noe tilfelle overstige kr. 1 000 pr. år.
Den inndrives og avsettes overensstemmende med hva derom
er bestemt i lovens § 54.

Skrivelse fra Landbruksdepartementet.

11 mars.

Herved stadfestes de av Ørland herredsting, Sør-
Trøndelag fylke, 12 februar 1942 fastsatte vedtekter
for bruk av § 55 i lov av 22 juni 1928 om
ordning av visse jordspørsmål overfor
innabygdsboende eiere av jordbruk.

Vedtektene lyder så:

§ 1. Finnes jordbruk tilhørende innabygdsboende å være
i vanhevd, kan jordstyret etter forut innhentet samtykke av
Landbruksdepartementet og overensstemmende med hva der-
om er bestemt i lov av 22 juni 1928 om ordning av visse jord-
spørsmål, dens § 55, gi eieren pålegg om å bringe bruket opp
i forsvarlig hevd.

Bedømmelsen av hvorvidt vanhevd i lovens forstand kan
sies å være til stede må skje under tilbørlig hensyn til jordas
beliggenhet og skikkethet for dyrking samt til om brukets
drift, sammenlignet med hva det antas å være gjennomsnittet
for tilsvarende jord i herredet, må sies å være i vesentlig grad
dårlig skjøttet.

§ 2. Vedkommende jordbruk skal på forhånd befares av
det samlede jordstyre. Eieren skal gis et passende varsel om
befaringen og han har adgang til å være til stede under denne.
Før jordstyret utferdiger sitt pålegg, skal han gis anledning
til å uttale seg. Deretter blir departementets samtykke å inn-
hente.

§ 3. Før sånt pålegg gis, skal forholdet søkes ordnet i
minnelighet ved at jordstyret henstiller til eieren å iverksette
de arbeid det mener bør foretas for å bringe jorda i forsvar-
lig hevd.

Jordstyret skal i pålegget til eieren påpeke manglene ved
brukets drift og fastsette de arbeid som skal utføres for å
bringe jorda i forsvarlig hevd.

§ 4. Til å etterkomme pålegget skal det settes eieren en
rimelig frist, hvis lengde blir å avpasse etter arten og om-
fanget av de arbeid som skal utføres. Så vel under fastset-
telsen av disse som av fristen skal det tas tilbørlig hensyn til
eierens økonomiske stilling og personlige arbeidsevne.

§ 5. For overtredelse av pålegget fastsetter jordstyret
en årlig løpende tvangsmulkt som blir å beregne fra den tid
eieren får meddelelse om den og forfaller til betaling hvert

11 mars. år, dog ikke i noe tilfelle før utløpet av den frist som er satt for utførelsen av de pålagte arbeid.

§ 6. Mulkten fastsettes og forkynnes for eieren samtidig med pålegget om arbeidets utførelse. Ved fastsettelsen av dens størrelse skal jordstyret nøkternt prøve alle omstendigheter som kan antas å influere på den. Særlig må hensyn tas til eierens økonomiske evne.

Mulkten må ikke i noe tilfelle overstige kr. 1 000 pr. år. Den inndrives og avsettes overensstemmende med hva derom er bestemt i lovens § 54.

11 mars. Skrivelse fra Landbruksdepartementet.

Herved stadfestes de av Egge herredsting, Nord-Trøndelag fylke, 29 desember 1941 og 16 februar 1942 fastsatte vedtekter for bruk av § 55 i lov av 22 juni 1928 om ordning av visse jordspørsmål overfor innabygdsboende eiere av jordbruk.

Vedtektene lyder så:

§ 1. Finnes jordbruk tilhørende innabygdsboende å være i vanhevd, kan jordstyret etter forut innhentet samtykke av Landbruksdepartementet og overensstemmende med hva derom er bestemt i lov av 22 juni 1928 om ordning av visse jordspørsmål, dens § 55, gi eieren pålegg om å bringe bruket opp i forsvarlig hevd.

Bedømmelsen av hvorvidt vanhevd i lovens forstand kan sies å være til stede må skje under tilbørlig hensyn til jordas beliggenhet og skikkethet for dyrking samt til om brukets drift, sammenlignet med hva det antas å være gjennomsnittet for tilsvarende jord i herredet, må sies å være i vesentlig grad dårlig skjøttet.

§ 2. Vedkommende jordbruk skal på forhånd befares av det samlede jordstyre. Eieren skal gis et passende varsel om befaringen og han har adgang til å være til stede under denne. Før jordstyret utferdiger sitt pålegg, skal han gis anledning til å uttale seg. Deretter blir departementets samtykke å innhente.

§ 3. Før sånt pålegg gis, skal forholdet søkes ordnet i minnelighet ved at jordstyret henstiller til eieren å iverksette de arbeid det mener bør foretas for å bringe jorda i forsvarlig hevd.

Jordstyret skal i pålegget til eieren påpeke manglene ved brukets drift og fastsette de arbeid som skal utføres for å bringe jorda i forsvarlig hevd.

§ 4. Til å etterkomme pålegget skal det settes eieren en rimelig frist, hvis lengde blir å avpasse etter arten og om-

fanget av de arbeid som skal utføres. Så vel under fastsettelsen av disse som av fristen skal det tas tilbørlig hensyn til eierens økonomiske stilling og personlige arbeidsevne. 11 mars.

§ 5. For overtredelse av pålegget fastsetter jordstyret en årlig løpende tvangsmulkt som blir å beregne fra den tid eieren får meddelelse om den og forfaller til betaling hvert år, dog ikke i noe tilfelle før utløpet av den frist som er satt for utførelsen av de pålagte arbeid.

§ 6. Mulkten fastsettes og forkynnes for eieren samtidig med pålegget om arbeidets utførelse. Ved fastsettelsen av dens størrelse skal jordstyret nøkternt prøve alle omstendigheter som kan antas å influere på den. Særlig må hensyn tas til eierens økonomiske evne.

Mulkten må ikke i noe tilfelle overstige kr. 1 000 pr. å. Den inndrives og avsettes overensstemmende med hva derom er bestemt i lovens § 54.

Skrivelse fra Sosialdepartementet.

Med dette blir det gitt stadfesting på vedtak av ordføreren i Gran herred, Opland fylke, 13 februar 1942 til vedtekt om gjennomføring av husleieloven i Gran; jfr. lov av 16 juni 1939 § 41. 12 mars.

Vedtekta lyder så:

§§ 37—39 i husleieloven skal gjelde i Gran.

Skrivelse fra Sosialdepartementet.

Med hjemmel i lov om tvungen avståelse av bruksrett til husrom av 25 mai 1917 nr. 2 § 8, jfr. § 1 og § 2, jfr. lov av 12 juni 1920 nr. 1, fastsetter departementet at Søgne herred, Vest-Agder fylke, skal kunne kreve avstått mot erstatning bruken av forenings- og forsamlingslokaler og av ledige leiligheter til beboelse eller annen bruk innen herredets grenser. 12 mars.

Skrivelse fra Sosialdepartementet.

Med hjemmel i lov om tvungen avståelse av bruksrett til husrom av 25 mai 1917 nr. 2 § 8, jfr. § 1 og § 2, jfr. lov av 12 juni 1920 nr. 1, fastsetter departementet at Hof herred, Vestfold fylke, skal kunne kreve avstått mot erstatning bruken av forenings- og forsamlingslokaler og av ledige leiligheter til beboelse eller annen bruk innen herredets grenser. 14 mars.

Skrivelse fra Innenriksdepartementet.

Med dette stadfester en vedtak av ordføreren i Oslo 12 januar 1942 om tilleggsbestemmelser til 17 mars.

17 mars. brannlovens §§ 8 og 15, annet punktum, for byen.

Tilleggsbestemmelsene lyder så:

Til § 8. Brannsyn avholdes i Oslo regelmessig en gang årlig etter brannsjefens nærmere bestemmelse, og ellers så ofte som han finner det nødvendig.

Til § 15, annet punktum. Piper som bare danner avtrekk for ovner og derfor ikke er i bruk det hele år, feies bare 4 ganger i månedene oktober—mai, begge inklusive.

17 mars. Skrivelse fra Sosialdepartementet.

Med hjemmel i lov om tvungen avståelse av bruksrett til husrom av 25 mai 1917 nr. 2 § 8, jfr. § 1 og § 2, jfr. lov av 12 juni 1920 nr. 1, fastsetter departementet at Svelvik kommune skal kunne kreve avstått mot erstatning bruken av forenings- og forsamlingslokaler og av ledige leiligheter til beboelse eller annen bruk innen kommunens grenser.

17 mars. Skrivelse fra Sosialdepartementet.

Med hjemmel i lov om tvungen avståelse av bruksrett til husrom av 25 mai 1917 nr. 2 § 8, jfr. § 1 og § 2, jfr. lov av 12 juni 1920 nr. 1, fastsetter departementet at Strømm herred, Vestfold fylke, skal kunne kreve avstått mot erstatning bruken av forenings- og forsamlingslokaler og av ledige leiligheter til beboelse eller annen bruk innen herredets grenser.

19 mars. Lov om formuesinndraging på grunn av
Nr. 1. folkefiendtlig og statsfiendtlig virksomhet.

I samsvar med § 3, annet ledd, i Ministerpresidentens kunngjøring av 5 februar 1942 fastsettes følgende som gjelder uten hensyn til Grunnlovens bestemmelser:

§ 1. Når personer, foreninger eller institusjoner av hvilken som helst art har fremmet eller fremmer folkefiendtlige eller statsfiendtlige bestrebelser (herunder handlinger som er egnet til å skade statens vel eller regjeringens eller partiets virksomhet eller anseelse), eller har medvirket eller medvirker hertil, kan deres formue eller visse formuesdeler inndras.

Det samme gjelder når noen offentlig eller for en større krets av personer har fremsatt eller fremsetter ondsinnede ytringer om ledende personer innen stat eller parti eller om

deres bestemmelser eller tiltak, når ytringene er egnet til å 19 mars.
undergrave folkets tillit til statens eller partiets ledelse. Nr. 1.

§ 2. Saker om inndraging forberedes av Innenriksdepartementet.

Beslutning om inndraging treffes av Ministerpresidenten og kan ikke prøves av domstolene.

Beslutningen kunngjøres i Norsk lysingsblad og forkynnes så vidt mulig for formuesinnehaveren.

Rettsvirkningen av beslutningen regnes fra kunngjøringen.

§ 3. Inndragingen berører ikke pant eller annen rettighet som tredjemann har i det som blir inndratt.

Dersom Innenriksdepartementet antar at vedkommendes formue ikke er tilstrekkelig til å dekke hans forpliktelser, kan hans bo forlanges tatt under konkursbehandling.

§ 4. Av de midler som inndras etter bestemmelsene i denne lov dannes et fond til sosiale formål.

§ 5. Sjefen for Innenriksdepartementet gir nærmere forskrifter til utfylling og gjennomføring av denne lov.

Oslo 19 mars 1942.

Quisling.

Ministerpresident.

Hagelin. Sverre Riisnæs.

R. J. Fuglesang.

Lov om rederyrket.

I samsvar med § 3, annet ledd, i Ministerpresidentens kunngjøring av 3 februar 1942 fastsettes følgende som gjelder uten hensyn til Grunnlovens bestemmelser:

§ 1. Norges rederforbund er en faglig sammenslutning av utøvere av rederyrket.

Forbundet overtar enhver virksomhet, formuesverdi, rettighet og forpliktelse av hvilken som helst art etter det hitidige Norges rederforbund med samtlige fonds, institusjoner, organisasjoner eller foretagender under dets ledelse eller på annen måte tilknyttet forbundet.

§ 2. Enhver utøver av rederyrket er i og med utøvingen av yrket medlem av Norges rederforbund.

Som utøver av rederyrket regnes i denne lov norsk statsborger og norsk rettssubjekt som driver skipsfart, bergings- eller fangstvirksomhet med norsk skip av minst 500 brutto registertonns drektighet.

Ved avgjørelsen av om skipet er å anse som norsk, får § 1 i lov om sjøfarten av 20 juli 1893 anvendelse.

19 mars.

Nr. 2.

19 mars. § 3. Sjefen for Innenriksdepartementet gir i samråd med
Nr. 2. sjefen for Sjøfartsdepartementet nærmere forskrifter til gjen-
nomføringen av denne lov.

§ 4. Denne lov trer i kraft 20 mars 1942.

Oslo 19 mars 1942.

Quisling.

Ministerpresident.

Hagelin. Sverre Riisnæs.

R. J. Fuglesang.

19 mars. Lov om endringer i lov om helseråd m. v.
Nr. 3. av 16 mai 1860.

§ 1. Lov om helseråd m. v. av 16 mai 1860 med senere forandringer blir ved å gjelde i den utstrekning den ikke endres ved bestemmelsene i denne lov.

§ 2. I hver herreds- og bykommune skal det være et helseråd bestående av den offentlige lege som formann og — foruten de i §§ 3 til 5 nevnte — 2 andre medlemmer hvorav minst én kvinne. Hvor det er flere legedistrikter i en kommune, skal det være et helseråd for hvert legedistrikt med mindre Innenriksdepartementet bestemmer noe annet. I disse tilfelle kan samme medlemmer oppnevnes til flere helseråd.

Medlemmene oppnevnes av ordføreren i møte med formennene etter forslag av helserådets formann; for hvert medlem skal oppnevnes en personlig varamann. Oppnevningen må godkjennes av fylkesmannen. Om vilkårene for å kunne oppnevnes, om plikt til å motta vervet, dets varighet og om tap eller suspensjon av vervet, gjelder bestemmelsene om formenn i forordning om endringer i kommunelovene av 21 desember 1940 §§ 3—5, dog således at også den som har regnskap å avlegge til kommunen kan oppnevnes. Søknad om å bli fritatt for vervet avgjøres av ordføreren. Avgjørelsen kan ankes inn for fylkesmannen innen 14 dager etter at den er truffet.

Når et medlem dør eller får forfall rykker varamannen opp. Ny varamann oppnevnes hvis ordføreren anser det nødvendig.

§ 3. Har en kommune ansatt egen ingeniør skal han være medlem av helserådet, med mindre Innenriksdepartementet bestemmer noe annet.

Ordføreren avgjør i møte med formennene, om noen, og i tilfelle hvem, av kommunens tjenestemenn er å anse som kommunens ingeniør i forhold til bestemmelsene i denne lov. Avgjørelsen kan av vedkommende tjenestemann ankes inn for fylkesmannen innen 14 dager etter at den er truffet.

Med fylkesmannens godkjenning kan kommunens ingeniør fritas for å være medlem av helserådet, og en annen med teknisk kyndighet oppnevnes i hans sted. Tilsvarende oppnevning

kan finne sted når en kommune ikke har egen ingeniør. Be- 19 mars.
stemmelsene i § 2, annet ledds tredje til femte punktum, får til- Nr. 3.
svarende anvendelse, dog således at en som bor utenfor kom-
munen kan oppnevnes hvis han er villig.

§ 4. Distriktsdyrlege skal være medlem av helserådet i de kommuner, som hører til hans distrikt. Bor vedkommende distriktsdyrlege utenfor kommunen kan med fylkesmannens godkjenning en annen veterinær oppnevnes. Bestemmelsene i § 2, annet ledds tredje til femte punktum, får tilsvarende anvendelse, dog således at en som bor utenfor kommunen kan oppnevnes, såfremt han er villig.

I kommuner som har ansatt egen veterinær skal denne være medlem av helserådet istedenfor distriktsdyrlegen. Bestemmelsene i § 3, annet ledd, og tredje ledds første punktum får tilsvarende anvendelse.

Bestemmelsene i denne paragraf gjelder med mindre Innenriksdepartementet bestemmer noe annet.

§ 5. Adgangen etter lov om opphevelse av magistratembetene av 9 mars 1917 § 3 til å oppnevne en annen tjenestemann til medlem av helserådet istedenfor den tidligere magistrat, gjelder fremdeles. De oppnevninger som er foretatt i henhold til nevnte lov gjelder like ens, med mindre Innenriksdepartementet i det enkelte tilfelle bestemmer annerledes.

§ 6. I helserådsmøte må minst halvdelen av medlemmene være til stede. Kan et medlem ikke møte, må han uten opphold melde fra og varamann innkalles.

§ 7. Helserådets formann legger sakene fram i helserådsmøte. Formannen avgjør sakene etter å ha hørt rådets medlemmer som er pliktige til å uttale seg. Er et medlem uenig i det vedtak formannen gjør, plikter han å si fra og kreve sin mening bokført. Gjør han ikke det anses han som enig med formannen og medansvarlig for vedtaket. Stemmegivning finner ikke sted.

Mener helserådets formann at det ikke er tid til å legge en sak fram i helserådsmøte, eller at den er av overveiende medisinsk beskaffenhet, kan han avgjøre den alene, uten å sammenkalle helserådet. Slike vedtak skal han gjøre helserådet kjent med i første møte.

§ 8. Vedtak av helserådets formann kan ordføreren eller den som berøres av vedtaket, anke inn til fylkesmannen innen 14 dager etter at vedtaket er fattet.

Anser formannen det uomgjengelig nødvendig å få vedtaket gjennomført straks, kan han bestemme at anken ikke skal ha oppsettende virkning.

Fylkesmannens avgjørelse og vedtak av helserådets formann som ikke er påanket, kan oppheves eller endres av Innenriksdepartementet.

19 mars. § 9. For reiser til møte i helseråd utreder staten lov-
 Nr. 3. bestemt skyss- og kostgodtgjørelse til distriktsdyrlegene eller
 andre veterinærer som er oppnevnt i deres sted, og kommunene
 til kommuneingeniører eller andre med teknisk kyndighet som
 er oppnevnt i deres sted.

§ 10. Innenriksdepartementet kan gi:

1. Alminnelige eller særlige helseforskrifter for hele landet
 eller for en eller flere kommuner.
2. Forskrifter som nevnt i lov angående særegne foranstalt-
 ninger mot tuberkuløse sykdommer av 8 mai 1900 § 3 og
 i andre lovbestemmelser hvoretter forskrifter kan gis i
 henhold til lov om helseråd § 4, jfr. § 11, eller på samme
 måte som foreskrevet der.

§ 11. Helserådet skal være sammensatt i samnhøve med
 reglene i denne lov fra 1 juni 1942. Det skal deretter snarest
 råd er foreta oppnevning av utvalg m. v. som det har å opp-
 nevne i henhold til lov eller annen gjeldende bestemmelse.

Er nytt helseråd ikke brakt i stand i en kommune innen
 1 juni 1942 fortsetter medlemmene av kommunens nåværende
 helseråd å gjøre tjeneste, inntil det nye helseråd kan tre i
 virksomhet.

Oslo 19 mars 1942.

Quisling.

Ministerpresident.

Hagelin.

R. J. Fuglesang.

19 mars. Lov om tillegg til lov av 26 juli 1912 om
 Nr. 4. utførelsen av de offentlige legeforretnin-
 ger.

§ 1. Stadsfysici og stadsleger kalles heretter byleger.

Ordfører i helseråd kalles formann.

§ 2. Innenriksdepartementet kan opprette legedistrikt for
 del av en eller flere kommuner. Del av en kommune kan legges
 til et annet legedistrikt. To eller flere kommuner kan slås
 sammen til ett legedistrikt. Distrikts- eller bylege i sånt di-
 strikt overtar de offentlige legeforretninger, også vervet som
 formann i helseråd, i den utstrekning departementet bestem-
 mer.

§ 3. Innenriksdepartementet kan bestemme at distrikts-
 og bylege skal holde assistentlege. Departementet kan fast-
 sette nærmere regler for assistentlegers ansettelse, lønn og
 arbeidsvilkår.

Oslo 19 mars 1942.

Quisling.

Ministerpresident.

Hagelin.

R. J. Fuglesang.

Lov om offentlige slaktehus, offentlig 19 mars.
kjøttkontroll m. v. Nr. 5.

Kapitel I.

Om slaktehus m. v.

§ 1. Ved offentlig slaktehus forstås i denne lov et slaktehus hvis beliggenhet er godkjent av Innenriksdepartementet og hvis plan, innredning og utstyr er godkjent av Veterinærdirektøren.

Veterinærdirektøren har rett til selv eller ved statskonsulenten i kjøttkontroll eller ved en annen veterinær, som Veterinærdirektøren gir fullmakt, å føre tilsyn med offentlige slaktehus og til å gi nærmere bestemmelser om planen, innredningen og utstyret, alminnelige forskrifter om den hygieniske utføring av slaktingen og de hygieniske forhold ellers i de offentlige slaktehus. Hvis hans pålegg med hensyn til driften, utstyret eller vedlikeholdet ikke etterkommes innen den fastsatte frist, opphører bedriften å være et offentlig slaktehus etter denne lov.

Betegnelsen «offentlig slaktehus» må ikke føres av noen bedrift som ikke er offentlig slaktehus i denne lovs forstand.

§ 2. Når ordføreren i møte med formennene søker om det, kan departementet bestemme at all slakting av bestemte arter av husdyr og (eller) tamrein innen kommunen skal foregå i bestemt offentlig slaktehus, hvor adgangen til å få slakting foretatt er lik for alle. Slaktehuset kan ligge innenfor eller utenfor det område som en slik slaktetvang omfatter. Unntatt fra slaktetvangen er den slakting som innenfor området foregår i slaktehus som er godkjent som eksportslakteri før denne lov trer i kraft, videre nødslakting og for herreder den slakting som foregår utenfor den bymessig bebygde del av herredet, når kjøttet eller flesket bare skal brukes av den for hvem det slaktes og hans husstand.

Når ordføreren i møte med formennene søker om det kan departementet også bestemme at all handel med bestemte arter av levende husdyr innen kommunen eller en del av den skal foregå under tilsyn i det handelsfjøsset eller på det torget eller den plassen som søknaden gjelder. Veterinærdirektøren godkjenner plan, innredning og utstyr og bestemmer hvordan tilsynet skal være.

§ 3. Et offentlig slaktehus som det er knyttet slaktetvang til, skal, hvis det ikke i sin helhet eies av den eller de kommuner som vedtaket om slaktetvang omfatter, ha eget styre hvori kommunen(e) skal være representert. Omfatter vedtaket flere kommuner eller deler derav, treffer departementet den nærmere bestemmelse om hvorledes oppnevningen skal foregå.

19 mars. Dersom slaktehuset eies av en eller flere kommuner, skal
Nr. 5. det styres overensstemmende med reglene i Innenriksdepartementets forordning av 21 desember 1940. Hvis det opprettes en assisterende nemnd for slaktehuset etter nevnte forordnings § 12, eller en leder etter § 13, skal produsentene være representert i nemnda eller blant lederens rådgivere. Vedkommende representant oppnevnes av departementet etter at saken er forelagt for vedkommende landbruksråd.

Ved de offentlige slaktehus som eies av en kommune skal bestyreren (direktøren) være veterinær. Ved andre offentlige slaktehus skal en veterinær (kontrollveterinæren) ha den veterinærfaglige ledelse.

§ 4. Departementet kan godkjenne et offentlig slaktehus eller en avdeling av det som eksportslakteri og fastsette vilkårene for slik godkjenning.

§ 5. Slakteri hvor det enten bare drives slakting eller slakting i forbindelse med salg av kjøtt og flesk eller produkter derav, og som ikke går inn under bestemmelsene i §§ 1 eller 4, skal meldes til Veterinærdirektøren, som selv eller ved statskonsulenten eller ved annen veterinær som Veterinærdirektøren gir fullmakt har rett til å foreta inspeksjon av slakteriet og av de anlegg som hører med til det, og til å kreve de opplysninger om slakteriets drift, utstyr og innredning som han finner påkrevd.

For slakterier som består ved denne lovs ikrafttreden skal melding i henhold til denne paragraf skje innen 3 måneder etter lovens ikrafttreden. For slakterier som opprettes senere, skal melding skje før slakteriet bygges eller innres og tas i bruk.

Veterinærdirektøren kan gi pålegg om forandringer og utbedringer for at slakteriene så vidt mulig skal tilfredsstille de sanitære krav.

§ 6. Slaktehus hvortil det i medhold av den hittil gjeldende lov er knyttet bestemmelse om slaktetvang, anses som godkjent etter bestemmelsene i nærværende lovs § 1, 1 ledd.

Kapitel II.

Om kjøttkontroll.

§ 7. I kjøpsteder og ladesteder som har over 2 000 innbyggere og ved offentlige slaktehus skal det være offentlig kjøttkontroll.

§ 8. Når ordføreren i møte med formennene søker om det eller når Veterinærdirektøren anser det for nødvendig, kan departementet bestemme at det i et herred eller del av

det skal være offentlig kjøttkontroll. Det samme gjelder 19 mars.
kjøpstad eller ladested med 2 000 innbyggere eller mindre. Nr. 5.

Når vedkommende ordførere i møte med formennene søker om det eller når Veterinærdirektøren anser det nødvendig, kan departementet bestemme at det skal være felles offentlig kjøttkontroll for to eller flere kommuner eller for bestemte deler av dem.

§ 9. Når det er innført offentlig kjøttkontroll i en kommune eller del av den, betaler kommunen utgiftene ved kontrollen (anleggs-, vedlikeholds-, rente- og driftsutgifter). Den offentlige kjøttkontroll skal utføres av kontrollveterinær, som ansettes, oppsies og avskjediges av departementet, men kommunen kunngjør stillingen og avgir uttalelse om besettelsen. Finner departementet at arbeidsmengden for kontrollveterinæren er så stor at kontrollens effektivitet lir ved det, kan det, etter innhentet uttalelse fra ordføreren i møte med formennene, bestemme at det skal opprettes flere stillinger eller gi pålegg om ansettelse av nødvendig hjelp.

Ligger et offentlig slaktehus innenfor et område som nevnt, skal den eller de kontrollveterinærer som er ansatt i kommunen også utføre den offentlige kjøttkontroll ved slaktehuset, jfr. dog § 18. Departementet kan bestemme at kjøttkontrollen ved et offentlig slaktehus skal utføres av den offentlige kjøttkontroll i en annen kommune enn den hvor slaktehuset ligger.

§ 10. Når det skal være særskilt offentlig kjøttkontroll ved et offentlig slaktehus betales utgiftene til kontrollen av slaktehusets eier. Kontrollen skal utføres av kontrollveterinærer som ansettes av departementet, etter at slaktehusets eier har fått høve til å uttale seg. Departementet bestemmer hvor mange kontrollveterinærer det skal ansettes, og fastsetter lønns- og ansettelsesvilkårene.

§ 11. Lokalene for den offentlige kjøttkontroll — kontrollstasjon — må ikke tas i bruk før de er godkjent av Veterinærdirektøren, som så vel i det enkelte tilfelle som i sin alminnelighet kan utferdige nærmere bestemmelser om beliggenhet, størrelse, innredning og utstyr av slike lokaler. Han kan gi pålegg om utbedring og vedlikehold av lokalene. Videre kan han, om det arbeid som kontrollveterinærene og deres hjelpere (stemplere osv.) skal utføre, gi instruks som de er forpliktet til å overholde. Kontrollveterinærene og lokalenes eiere skal gi de opplysninger og oppgaver som Veterinærdirektøren eller statskonsulenten eller en særlig, av Veterinærdirektøren, bemyndiget veterinær krever.

§ 12. Alt det ferske kjøtt og fleisk av svin, ferskt kjøtt av hest, storfe, sau, geit, rein, elg, hjort, rådyr, dådyr eller

19 mars. bjørn, som er slaktet på et offentlig slaktehus eller som er

Nr. 5. slaktet i eller ført inn til en offentlig kjøttkontrolls område fra inn- eller utland, og organer av disse dyr, skal kontrolleres av den offentlige kjøttkontroll. Varer av de nevnte slag må innen et område, som det er offentlig kjøttkontroll i, ikke fallbys, torgføres, forhandles, mottas eller brukes med mindre de er kontrollert av kontrollveterinæren i området og stemplet i samsvar med forskriftene om offentlig kjøttkontroll. Er slike varer allerede kontrollert og stemplet av en innenlandsk offentlig kjøttkontroll, må de etterbesiktiges og i tilfelle godkjennes når de føres inn i et annet område som det er offentlig kjøttkontroll i. Departementet kan dog i et slikt tilfelle bestemme at varene på visse vilkår ikke skal etterbesiktiges, men fritt kan føres inn til et annet offentlig kjøttkontrollområde, når de er fra dyr som er slaktet og kontrollert på et offentlig slaktehus.

Unntatt fra disse bestemmelser er småpakker av de nevnte vareslag, som leilighetsvis og til ubestemte tider sendes fra produsent direkte til en forbruker i et offentlig kjøttkontrollområde. Departementet fastsetter nærmere regler om dette.

Varer av de foran nevnte slag fra dyr som slaktes av eller for en produsent innenfor et offentlig kjøttkontrollområde i et herred, og som bare brukes av ham og hans husstand, er unntatt fra bestemmelsene om kontroll i denne lov. Når ordføreren søker om det, kan departementet bestemme at det samme skal gjelde også i en kjøpstad eller i et ladested.

Departementet fastsetter de nærmere forskrifter for den offentlige kjøttkontroll og etterbesiktigelse og kan fastsette unntaksbestemmelser for grensetrafikk.

§ 13. Saltet kjøtt og fleisk, saltede organer, talg og fett som innføres fra utlandet skal kontrolleres av den offentlige kjøttkontroll og kan bare innføres etter de regler og til de kjøp- eller ladesteder som departementet bestemmer. Departementet kan fastsette nærmere bestemmelser for innførsel og kontroll av hermetiske kjøtt- og fleskevarer og pølser.

Departementet kan bestemme at det skal være forbudt å innføre fra utlandet så vel ferske som saltede kjøtt- og fleskevarer (tønnekjøtt) og annet findelt kjøtt og fleisk, organer, blod, slakteavfall og pølser.

§ 14. Ferskt kjøtt, fleisk og organer fra de i § 12 nevnte dyreslag, som den offentlige kjøttkontroll finner kan brukes til mat for folk, skal etter undersøkelsen stemples med I eller II klasse etter nærmere regler fastsatt av departe-

mentet, men skal ellers kasseres og tas vare på av kontroll- 19 mars.
veterinæren, som er ansvarlig for at det enten tilintetgjøres Nr. 5.
eller leveres til teknisk bruk. Hvis varen leveres til teknisk
bruk, skal eieren ha en forholdsmessig betaling for den.

§ 15. Den offentlige kjøttkontrolls undersøkelse av kjøtt, flesk, organer m. v. skal foregå på offentlig kontrollstasjon eller offentlig slaktehus. Dog kan Veterinærdirektøren gi tillatelse til at undersøkelsen så vel av norske som innførte varer også kan foretas på slakteri (§ 5) eller i spesielle tilfelle andre steder. Departementet fastsetter bestemte avgifter for den undersøkelse som foretas utenfor de fastsatte kontrolltider eller på steder utenfor kontrollstasjonen.

Den offentlige kjøttkontrolls avgjerd kan påankes. Den som eier eller fremstiller varen må i tilfelle straks si fra om anken til vedkommende kjøttkontroll som uoppholdelig gir Veterinærdirektøren telegrafisk melding om anken. Som ankeinstans oppnevner Veterinærdirektøren statskonsulenten eller en annen veterinær som avgjør saken med endelig virkning. Den tapende part kan ilegges sakens omkostninger.

§ 16. På kjøtt og flesk eller organer av de dyreslag som går inn under bestemmelsene om kjøttkontroll er det forbudt å anbringe andre stempler enn den offentlige kjøttkontrolls som legitimasjon for at varen har vært underkastet sunnhetsbedømmelse.

§ 17. For den offentlige kjøttkontrolls undersøkelse og kontroll, så vel av norsk som utenlandsk kjøtt og flesk og andre varer som skal kontrolleres etter denne lov, skal det betales en avgift som fastsettes av departementet. Avgiften fastsettes inntil videre til 1 — en — øre pr. kg av de kontrollerte slakteskrotter i hel eller oppdelt stand (ikke av organer). Bestyreren for kontrollen eller kontrollveterinæren krever opp avgiften av dem som fremstiller varen til kontroll og er ansvarlig for den. Avgiften kan søkes inn ved utpanting. Departementet fastsetter de nærmere regler for oppkrevingen.

Avgiften blir å avsette til et særskilt fond som det skal ytes tilskudd av til helt eller delvis å dekke kontrollveterinærenes lønn og statens utgifter ved kontrollen. Finans- og tolldepartementet fastsetter lønnsregulativet for kontrollveterinærene og de nærmere forskrifter om tilskuddet og dets fordeling. Av fondsmidler som står til rådighet kan Innenriksdepartementet yte bidrag til bygging, istandsetting og utstyr av offentlige kjøttkontrollstasjoner og offentlige slaktehus.

- 19 mars. § 18. Departementet fastsetter de nærmere bestemmelser om hvorledes kjøttkontrollen ved eksportslakteri skal være organisert, nærmere regler om hvorledes denne kontrollen skal utføres og kan bestemme at utgiften ved denne kontroll skal dekkes ved en bestemt avgift på de varer som kontrolleres.

Kapitel III.

Forskjellige bestemmelser.

§ 19. Når slaktetvang innføres etter bestemmelsene i § 2, plikter vedkommende kommune å gi erstatning for den verdiforringelse som de for slakteribedrift innen kommunen lovlig oppførte bygninger og innredninger måtte li ved ikke lenger å kunne brukes etter sitt øyemed, for så vidt bedriften lovlig har vært drevet og ved slaktetvangens innføring ennå drives.

Erstatningen fastsettes i tilfelle ved skjønn for kommunens regning. For skjønnet gjelder de alminnelige bestemmelser om skjønn i ekspropriasjonssaker.

Erstatningskrav må i tilfelle være satt fram innen 3 måneder etter slaktetvangens innføring.

§ 20. Når det knyttes slaktetvang til et offentlig slaktehus, skal det for bruken fastsettes avgifter som ikke må være høyere enn nødvendig til å dekke driftsomkostningene og til å dekke rentene av den kapital som er brukt til anlegget. Departementet fastsetter avgiften etterat det først er innhentet uttalelse fra ordføreren i møte med formennene i den kommune som det er innført slaktetvang i, og også fra slaktehusets eier, når dette eies av andre enn kommunen. Etter de samme regler fastsettes det også avgift for bruken av handelsfjøs, torg eller plass hvis det i medhold av § 2, siste ledd, bestemmes at all handel med levende husdyr skal foregå på et slikt bestemt sted.

§ 21. Departementet kan fastsette nærmere bestemmelser om gjennomføring av denne lov. Det kan således bl. a. bestemme at det for kjøtt og fleisk m. v. skal meddeles opplysninger om kjøttets og fleskets opprinnelse m. v. og at det skal være med sertifikat om opprinnelsen, de dyrs tilstand i levende live som produktene stammer fra m. v. Veterinærdirektøren fastsetter skjemaet for slike sertifikater.

Videre kan departementet fastsette en minstevekt for de kjøtt- og fleskestykker som innføres i oppdelt tilstand og forby bruk av andre konserveringsmidler enn salt.

§ 22. Departementet kan bestemme at andre varer av animalsk opprinnelse enn de i denne lov nevnte skal være gjenstand for undersøkelse og godkjenning av den offentlige

kjøttkontrollen. De nærmere regler om omsetning av slike varer og om kjøttkontrollens undersøkelse og merking av dem blir i tilfelle samtidig å fastsette av departementet.

Departementet kan for øvrig også fastsette nærmere forskrifter med sikte på å føre kontroll med at alle slags varer av animalsk opprinnelse, som føres ut av riket, er friske og tilfredsstillende de krav som de forskjellige land stiller.

§ 23. Den som forsettlig eller uaktsomt overtrer noen i denne lov eller i medhold av loven utferdiget bestemmelse eller som medvirker hertil eller som uberettiget gjør bruk av betegnelsen «offentlig slaktehus» (§ 1) straffes med bøter eller fengsel inntil 3 måneder. På samme måte straffes forsøk.

§ 24. Denne lov trer i kraft 1 juli 1942. Dog kan departementet bestemme at § 17 skal tre i kraft før, liksom departementet, når det kommer søknad fra ordføreren i møte med formennene i vedkommende kommune om det, kan gi kjøpstads- eller ladestedskommuner med under 4 000 innbyggere utsettelse i en bestemt tid med å sette i verk den i § 7 påbudte offentlige kjøttkontroll. Departementet kan også dispensere fra bestemmelsen i § 7 om tvungen offentlig kjøttkontroll ved offentlig slaktehus. Når det gjelder slakting av dyr og kontroll av slakt i undervisnings- og/eller vitenskapelig øyemed på Norges veterinærhøgskole, kan departementet dispensere fra lovens bestemmelser etter de nærmere regler som det fastsetter. For slik kontroll betales ikke kontrollavgift etter § 17.

Fra den dag denne lov trer i kraft oppheves lov nr. 3 av 27 juni 1892, jfr. forordning av 30 juni 1941, om kommunale slaktehus, kjøttkontroll m. v. med tilleggslover. De i medhold av loven gitte bestemmelser gjelder dog, for så vidt de ikke strider mot denne lov, inntil de ved bestemmelse, utferdiget i medhold av nærværende lov, forandres eller oppheves.

Oslo 19 mars 1942.

Quisling.

Ministerpresident.

Hagelin.

R. J. Fuglesang.

Lov om lån til eiere av rekvirerte fiskefartøyer.

Nr. 6.

§ 1. Den norske stats fiskeribank kan gi lån til eiere av fiskefartøyer som er rekvirert til militært bruk.

Sånt lån kan ikke bevilges etter 31 desember 1942.

§ 2. Mulige tap på lån gitt etter denne lov dekkes av statskassen.

- 19 mars. § 3. Sjefen for Handelsdepartementet gir i samråd med
 Nr. 6. sjefen for Finansdepartementet nærmere regler om bankens
 utlånsvirksomhet etter denne lov.

Oslo 19 mars 1942.

Quisling.

Ministerpresident.

E. Blehr.

R. J. Fuglesang.

- 19 mars. Lov om kystlosformidling.

- Nr. 7. § 1. Det er forbudt for andre enn statens loskontorer å
 tilvise kystloser, kjentmenn med sertifikat eller farvanns-
 kjente menn til utførelse av kystlosing.

Bestemmelsen kommer ikke til anvendelse på tilvising
 av kystloser eller kjentmenn med sertifikat til fast ansettelse
 på skip i innenriks rutebart.

Nærmere forskrifter om kystlosformidling og om ar-
 beidsordning for dem som driver kystlosing kan gis av
 sjefen for Sjøfartsdepartementet.

- § 2. Lov om forhyrings-, feste- og engasjementskon-
 torer av 12 juni 1896 kommer ikke til anvendelse på statens
 loskontorer.

- § 3. Overtredelse av denne lov eller forskrifter utferdi-
 get i henhold til loven straffes med bøter dersom forholdet
 ikke går inn under noen strengere straffebestemmelse.

- § 4. Denne lov trer ikraft 1 mai 1942.

Oslo 19 mars 1942.

Quisling.

Ministerpresident.

Irgens.

R. J. Fuglesang.

- 19 mars. Midlertidig lov om sikring av landets for-
 Nr. 8. syning med livsfornødenheter og andre
 varer.

- § 1 Sjefen or Forsyningsdepartementet kan gi de be-
 stemmelser som finnes påkrevd for å sikre og ordne landets
 forsyning med livsfornødenheter og andre varer og for å
 gjennomføre den best mulige utnytting og fordeling. Her-
 under kan eldre rasjonerings- og forsyningsbestemmelser
 endres eller oppheves.

Dersom bestemmelsene berører et annet departements
 sakområde, gis de i forståelse med sjefen for vedkommende
 departement.

- § 2. Overtredelse eller medvirkning til overtredelse av
 bestemmelser gitt i medhold av denne lov straffes på samme

måte som fastsatt i § 1 i forordning om straff for svart- 19 mars.
handel og snikhandel av 28 januar 1942. Bestemmelsene om Nr. 8.
inndragning i samme forordnings § 4 gis tilsvarende an-
vendelse.

Når særlige grunner taler for det, kan dog sjefen for
Forsyningsdepartementet i bestemmelser som gis i medhold
av § 1 fastsette mindre strenge regler om straff og inn-
dragning.

Bestemmelser gitt i medhold av denne lov anses som
rasjoneringsbestemmelser, og saker om straff og inndragning
etter dem er rasjoneringsaker, jfr. § 18 i forordning av 28
januar 1942 om håndhevelsen av rasjonerings- og forsy-
ningsbestemmelsene.

Oslo 19 mars 1942.

Quisling.

Ministerpresident.

E. Blehr.

R. J. Fuglesang.

**Lov om avgift ved innførsel og frem- 19 mars.
stilling av tekstilvarer. Nr. 9.**

§ 1. Til dekning av Norges tekstilstyres og Tekstil- og
konfeksjonsutvalgets utgifter skal det svares avgifter til sta-
ten ved innførsel og produksjon av varer, som helt eller del-
vis lages av tekstilråstoffer eller av produkter som er frem-
stilt av slike råstoffer.

§ 2. Sjefen for Forsyningsdepartementet, eller den han
bemyndiger, gir bestemmelser om:

- a. avgiftenes størrelse og grunnlaget for beregningen,
- b. avgiftenes oppkreving og inndriving,
- c. plikt til å gi oppgaver og opplysninger,
- d. ettersyn og kontroll,
- e. anvendelse av de innkrevde beløp,
- f. annet som finnes nødvendig til gjennomføring av denne
lov.

§ 3. Overtredelse eller medvirking til overtredelse av
bestemmelser som gis i henhold til denne lov, straffes, også
når overtredelsen er skjedd ved uaktsomhet, med bøter, for
så vidt det ikke for overtredelsen er fastsatt særskilt straff
i den alminnelige straffelov.

Oslo 19 mars 1942.

Quisling.

Ministerpresident.

E. Blehr.

R. J. Fuglesang.

19 mars.

Forordning. (Forsyningsdepartementet.)**Om avgift ved fremstilling av tekstilvarer.**

I medhold av lov nr. 9 av 19 mars 1942 om avgift ved innførsel og fremstilling av tekstilvarer bestemmes:

§ 1. Følgende bedrifter skal svare avgift til staten på det grunnlag og etter de satser som er fastsatt nedenfor:

1. Bomulls- og ullspinneri av hvert kilo garn som bedriften leverer til handlende eller til bedrifter hvis produksjon ikke er regulert ved produksjonskvoter fastsatt av Norges tekstilstyre, når garnet helt eller delvis er fremstilt av:

- a. ull, bomull eller cellull, eller av
- b. avfall av slike materialer eller andre tekstilfibre kr. 0,02

2. Ull- og bomullsveveri, gardin- og båndfabrikk, trikotasjefabrikk, og enhver annen industriell bedrift hvis produksjon er regulert ved produksjonskvoter fastsatt av Norges tekstilstyre, unntatt fiskegarnsfabrikk av hvert kilo garn som bearbeides og som helt eller delvis er fremstilt av:

- a. ull, bomull eller cellull, eller av
- b. avfall av slike materialer eller andre tekstilfibre » 0,02

3. Vatt- og stoppullfabrikk av hvert kilo varer som fremstilles » 0,01

4. Linveveri av hvert kilo garn av lin eller avfall av slikt materiale som bearbeides » 0,01

5. Kunstsilkefabrikk av hvert kilo kunstsilkegarn som fremstilles » 0,04

§ 2. Avgiften gjøres opp for hvert halvår og skal innbetales til statens alminnelige oppebørselsbetjent i distriktet innen to måneder etter halvårets utløp, første gang innen utløpet av august 1942.

Beløpet kan drives inn ved utpanting.

§ 3. Avgiftspliktige bedrifter skal gi slike oppgaver og opplysninger som til enhver tid foreskrives av Norges tekstilstyre til gjennomføring av denne forordning.

§ 4. Norges tekstilstyre eller personer som styret gir myndighet til det, skal når som helst ha adgang til hos avgiftspliktige bedrifter å foreta slikt ettersyn som finnes nødvendig til kontroll av at bedriften oppfyller sine plikter etter denne forordning eller bestemmelser som er gitt i medhold av § 3.

Den som foretar ettersyn som omhandlet i første ledd, 19 mars. 1942 skal ha taushetsplikt om drifts- og forretningsforhold som han får kunnskap om ved utførelsen av forretningen.

§ 5. Forsyningsdepartementet kan pålegge en bedrift å betale de omkostninger som ettersynet har medført, når det ved dette viser seg at bedriften har overtrådt denne forordning eller forordning om opprettelse av Norges tekstilstyre av 1 februar 1941, jfr. forordning av 1 mai 1941, eller forskrifter gitt med hjemmel i disse. Størrelsen av disse omkostninger fastsettes med endelig virkning av departementet.

Det beløp bedriften i henhold til foregående ledd er pålagt å betale, skal innen en uke fra mottagelsen av kravet betales til statens alminnelige oppebørselsbetjent i distriktet. Beløpet kan drives inn ved utpanting.

§ 6. Overtredelse er straffbar, jfr. § 3 i lov av 19 mars 1942 om avgift ved innførsel og fremstilling av tekstilvarer.

§ 7. Denne forordning trer i kraft 1 april 1942.

Oslo 19 mars 1942.

E. Blehr.

Forordning. (Forsyningsdepartementet.)

19 mars.

Om avgift ved innførsel av visse varer fremstilt av tekstilspinnestoffer.

I medhold av lov nr. 9 av 19 mars 1942 om avgift ved innførsel og fremstilling av tekstilvarer bestemmes:

§ 1. Ved innførsel av varer som helt eller delvis er fremstilt av tekstilspinnestoffer og som inngår under tolltariffens nedennevnte poster (tariffen 1940—41), skal det for budsjett-terminen 1941—42 oppkreves en avgift stor $\frac{1}{2}$ % av den innførte vares statistiske verdi:

L.nr.	22— 25.	Bast samt kokos og andre plantetrevler i arbeid.
»	43— 70.	Bomullsvarer.
»	86— 87.	Bukseseler etc. og glidelåser.
»	95— 99.	Bånd og belter derav.
		Hansker og vanter:
»	285—286.	av helsilke og halvsilke.
»	288.	av bomull, lin og ull.
»	289.	Hatteformer av tekstilstoff.
»	290—297.	Hatter og huer.
»	305—308.	Hår i arbeid.
»	367—376.	Klær etc. I, II A og II B.

Uten l.nr. Klær etc. II C og II D.

L.nr. 438—482. Arbeider av lin, hamp, jute etc. samt papirgarn.

19 mars.

Paraplyer og parasoller:

L.nr. 671—672. 4. paraply- og parasollbetrekk etc.

» 681—685. Possementmakerarbeid.

» 724—725. Sekker. Dog blir avgift ikke å kreve opp av sekker som føres inn som emballasje om varer.

» 731—742. Silkevarer.

Uten l.nr. Arbeider av kunstige spinnestoffer er avgiftspliktige såfremt de poster som arbeidene blir å henføre under, er nevnt i denne oppregning.

Tøyer:

L.nr. 886—890. 1 b, c, d og e.

» 892—912. Ullvarer.

Av de under ovennevnte tariffposter hørende varer er dog følgende fritatt for avgift:

a. Garn til fiskeribruk som i henhold til anmerkning 2 under tolltariffens post «Bomull etc. 3» og anmerkningen under tolltariffens post «Lin etc. 3 I» går inn tollfritt.

b. Garn av hamp, manila, jute og kokos.

§ 2. Avgiften oppkreves av tollvesenet.

Avgiftsbeløp under kr. 0,50 blir ikke å oppkreve.

De nærmere bestemmelser om avgiftens oppkreving fastsettes av Direktoratet for industriforsyning.

§ 3. Direktoratet for industriforsyning kan fritta enkelte av de varegrupper som er nevnt i § 1, for avgiftsplikt og gjøre avgiftsplikten gjeldende også for andre varer enn de som der er nevnt, for så vidt det dreier seg om tekstilråstoffer eller varer fremstilt av slike stoffer, jfr. §§ 1 og 3 i forordning av 1 februar 1941 om opprettelse av Norges tekstilstyre, jfr. forordning av 1 mai 1941.

§ 4. Denne forordning trer i kraft 1 april 1942.

Oslo 19 mars 1942.

E. Blehr.

20 mars.

Forordning. (Landbruksdepartementet.)

Tillegg til fiskereglene for Takvatnvassdraget i Balsfjord, Målselv og Øverbygd herreder, Troms fylke.

1. Alt isfiske er forbudt på Takvatn, Takvatnslombola, Langvatn, Fjellfrøsken og Fjellfrøsklombola.

2. Brudd på denne forordning straffes på den måte som er fastsatt i § 4 i lov av 2 juni 1933 om fredning av ferskvannsfisk.

3. Denne forordning gjelder inntil videre.

Oslo 20 mars 1942.

Th. J. O. Fretheim.

Forordning. (Sjøfartsdepartementet.)

21 mars.

Forskrifter om effekterstatning til loser og losgutter.

I henhold til § 40, punkt 3, i lov av 14 februar 1930 om losvesenet, jfr. lov av 5 mars 1942, bestemmes at erstatning for tapte eiendeler skal ytes med inntil kr. 300 til loser og inntil kr. 250 til losgutter.

Erstatning ytes ikke for eiendeler som er mistet mens vedkommende var permittert for å drive kystlosing.

Oslo 21 mars 1942.

I r g e n s.

Skrivelse fra Innenriksdepartementet.

23 mars.

Med dette gjør en bygningsloven av 22 februar 1924 gjeldende for strøket ved Alvdal jernbanestasjon i Alvdal herred, Hedmark fylke, innenfor disse grenser: Mot vest Glomma. Mot sør følger den gjerdet mellom Prestegården og Ola Randmæls eiendom til Kvernbecken, og følger så denne til Sagbrua, derfra til s.ø. hjørne av G. Pedersens eiendom og videre langs gjerdet forbi J. Brandsnes til n.ø. hjørne av T. Gjeltens eiendom. Herfra i rett linje gjennom Fagerhøyjordet og Furulundjordet og videre til s.ø. hjørne av A. Steiens eiendom. Følger videre østre gjerde av A. Steiens eiendom og Øvretun, tvers over Thorsheimjordet til redskapshuset ved nordre gjerde av Thorsheim, så vestover etter dette gjerde ned til gjelen mellom Thorsheim og Stortorhaugen, og videre gjennom jernbaneundergangen til Glomma.

Grensene er lagt inn på en kartskisje som er sendt inn til departementet.

Rettelse.

Side 209. Forordning om omsetning av innenlandsk brensel i Sør-Norge. Som følge av en trykkfeil i det til Lovtidend innsendte forordningsavtrykk står det på første linje av § 12, 3dje punkt, «september» istedenfor rettelig: d e s e m b e r.

 Utgiver: Byråsjef C. Lampe.

 Grøndahl & Søn's boktrykkeri, Oslo.